

Tryton, muszla ślimaka z gatunku *Charonia tritonis* L., 1758

NUMER INWENTARZA:

CMM/DO/108

TYTUŁ:

Tryton, muszla ślimaka z gatunku *Charonia tritonis* L., 1758

AUTOR:

Eugeniusz Michno (preparator)

CZAS POWSTANIA:

przed 1970

TYP OBIEKTU:

okaz przyrodniczy

RODZAJ:

przyroda

SZEROKOŚĆ:

183 mm

DŁUGOŚĆ:

355 mm

WŁAŚCICIEL:

Narodowe Muzeum Morskie w Gdańsku

SŁOWA KLUCZOWE:

muszla

KOLEKCJA:

naturalia

MIEJSCE POWSTANIA:

gatunek występuje w dzielnicach: indopacyficznej, japońskiej, australijskiej i nowozelandzkiej

MIEJSCE POZYSKANIA:

Miami Beach, Floryda, Stany Zjednoczone Ameryki Północnej

MATERIAŁ:

węglan wapnia, konchiolina

TECHNIKA:

preparowanie

DZIAŁ:

Oceanografii

LOKALIZACJA:

magazyn

OPIS:

Muszla z rodziny trytonów. Wysoka, spiczasta skrętka, na której nie ma szczytowych zwojów, stanowi mniej niż połowę wysokości całej

muszli. Zwoje wypukłe. Szeroki, ostatni skręt ma zwykle dwa fałdy wzrostu, podobnie jak wszystkie inne skręty. Gładkie, szerokie i spłaszczone spiralne żebra na ostatnim skręcie są oddzielone głębokimi rowkami, na których znajduje się dodatkowe żeberko. Trzy górne żebra guzkowate. Szew jest wyraźnie zagłębiony, górne żebro każdego skrętu faliste i pomarszczone. Rynna syfonalna jest krótka i szeroka. Na wrzecionie znajdują się cienkie fałdy, największe przy górnej i dolnej krawędzi otworu. Fałdy tworzą tępo zakończone wyrostki na krawędzi wargi zewnętrznej. Muszla jest kremowa z ciemnobrązowymi plamkami i pomarańczowobrzązowym wnętrzem otworu z białymi smugami między zębami wargi zewnętrznej. Jasnobrązowe pasy zdobią fałd wzrostu. Zęby na wrzecionie są białe, a przestrzenie między nimi ciemnobrązowe. Muszla o wysokiej wartości wystawienniczej, prezentowana w cyklu wystaw „Muszle świata”. Pochodzi z kolekcji podarowanej Muzeum przez Eugeniusza Michno, Polaka mieszkającego na Florydzie. Kolekcja dała początek zbiorom przyrodniczym CMM. Trytony żyją na niezbyt głębokim dnie kamienistym lub skalistym, rzadziej piaszczystym. Są groźnymi drapieżnikami, napadają i jedzą w całości rozgwieżdżone, strzykwy i małże. Atakują przeciwnika, uderzając do przodu ciężką wrzecionową muszlą jak maczugą. Często zdobycz jest niewiele mniejsza od napastnika i jej połykanie trwa kilka godzin. Nazwa pochodzi stąd, że ongiś greckiego bożka Trytona przedstawiano często grasującego na muszli z tego rodzaju czy gatunku. Gdy odpiłuje się wierzchołek muszli i zadmnie w nią, powstaje donośny, huczący dźwięk. Rogi były używane powszechnie przez starożytnych Greków, legiony rzymskie, a nawet i dzisiaj rybacy na Morzu Śródziemnym używają ich jako rogów mgławych.

BIBLIOGRAFIA:

1. R. Tucker Abbott, Ph.D. American Seashells. The Marine Mollusca of the Atlantic and Pacific Coasts... 1974; 2. A.P.H. Oliver. Les coquillages marins du monde en couleurs. 1986; 3. S.P. Dance. Muszle. 1994

